

First Year
M A - Arabic
Semester- I
20MAM 103
Modern Prose

E-Content Prepared by:

Dr.K.M.A.Ahamed Zubair

**Assistant Professor (SG) of Arabic,
Post Graduate and Research Department of Arabic
The New College,
Chennai - 600 014,
Tamil Nadu, India.**

Introduction of Al-Nazarat (النظرات) :

Mustafa Lutfi al-Manfaluti (1876-1924) was one of the early essayists of the Modern Arabic period. His essays are collected in three volumes of al-Nazarat (views) which appeared first in al-Mu'ayyid. Inspired by the reforming ideas of Muhammad 'Abduhu, al-Manfaluti wrote on the need for social uplift, on the rich and the poor, on charity and righteousness and the evils of drinking. The style developed by him, "Tariqat al-Manfaluti," is some highbrow. Manfaluti chose his words with care. He retained a *saj* to give his prose a musical appeal. The stamp of his personal style is revealed in all his writings.

Al-Nazarat is a collection of رسائل (Essays/Articles/Epistles). As the author Mustafa Lutfi Al-Manfaluti wrote in the newspaper Al-Muayyid and in other newspapers under the title of Al-Nazarat and also some unpublished essays. Some of the stories are translations or adaptations from French literature. This collection reflects various aspects of life; social, religious and political. It was written in the literary forms of Al-Maqala (المقالة) essays and stories. He uses various literary styles to get the message conveyed to the readers. It includes the direct and indirect short stories, essays, reports, dialogues and stylistic writings. He has written this essays in an

advisory and truthful way, trying to get progress from the societal problems. Mustafa Lutfi Al-Manfaluti's (النظرات) was written in 1907 and the first edition was published in 1910. It consists of 831 essays and 12 poems/odes. The second part was published in 1912 and the third part was published in 1921. The main features of Al-Nazarat in the literary aspects are

1. He didn't use any unnecessary word, he used only with required meaning.
2. He has written the things whatever he noticed, observed and witnessed from his experiences.
3. He used to mix the truth and reality with some imaginations, whether it maybe fictional or non-fictional issues. Because he knows that the truth without imaginations will not have an impact on the listener or the reader.
4. He didn't write to impress the readers but rather to benefit and affect them.

The topics of his essays deal with the social life in Egypt, like the characters of Imam , Mentor , Philosopher. He spoke about the evil things of the society like dancing, gambling, drinking and the moral erosion of youth, poverty, wealth, the bad influence of western habits and customs and asking the readers towards moral excellence as a solution.

His essays are excellent from two points of view. i.e. the style and topic. Regarding the style is concerned, it is a rhymed prose with rhetorical features and Modern Standard Arabic. Before writing this essays he read many ancient writings but he did not imitate them. But he became an innovative stylist.

His strives for the social reformation and he criticized the wrong doings of the society namely dancing, gambling, consuming wine and moral decline of the youth. His style became more effective to the readers as the khateeb /Imam addresses the sermons like (Oh the mankind). He was influenced by orators like Muhammad Abduhu and Mustafa Kamil. His works are concentrating on Islam and Muslims. He also condemned the persons who are neglecting the religious beauty of Islamic sources (Quran and Hadith).

Many of the Manfaluti's essays were not published in a book form but remained as newspaper articles published from Egypt. After his death the first edition of Al-Nazarat got published, which includes the topics namely

Political / سياسية

Social / اجتماعية

Emotional / وجدانية

Fictional / قصصية

Related to elegies / مرثية

There are 46 essays on Social matters, 13 essays on Deeniyat matters , 6 poems on Elegiac Literature , there are 4 essays on literary matters and 2 essays on political affairs.

الغد

عرفت أنني فكرت ليلة أمس فيما أكتب اليوم، وعرفت أنني آخذُ الساعة بقلمِي بين أناملي وأنَّ بين يديَّ صحيفة بيضاء، تسود قليلاً قليلاً كلما أجريت القلم فيها، ولكني لا أعلم هل يبلغ القلم مداه أو يكبو دون غايته؟ وهل أستطيع أن أتمم رسالتي هذه أو يعترض عارضٌ من عوارض الدهر في سبيلها لأنني لا أعرف من شئون الغد شيئاً، ولأن المستقبل بيد الله؟

عرفت أنني لبست أثوابي في الصباح وأنها لا تزال فوق جسمي حتى الآن، ولكني لا أعلم هل أخلعها بيدي أو تخلعها يد الغاسل؟

الغد شبَّحُ مبهمٌ يتراءى للناظر من مكانٍ بعيد، فربما كان ملكاً رحيماً، وربما كان شيطاناً رجيماً، بل ربما كان سحابةً سوداء، إذا هبت عليها ريح باردة حلت أجزاءها وفرقت ذراتها فأصبحت كأنما هي عدمٌ من الأعدام التي لم يسبقها وجود؟
الغد بحر خضمٌ زاخر يعب عبابه، وتصطخب أمواجه، فما يدريك إن كان يحمل في جوفه الدر والجوهر، أو الموت الأحمر؟

لقد غمض الغد عن العقول ودق شخصه عن الأنظار، حتى لو أنَّ إنساناً رفع قدمه ليضعها في خروجه من باب قصره لا يدري أليضعها على عتبة القصر، أم على حافة القبر؟

الغد صدرٌ مملوءٌ بالأسرار الغزار تحوم حوله البصائر، وتتسقطه العقول، وتستدرجه الأنظار، فلا يبوح بسرٍّ من أسرارهِ إلا إذا جادت الصخرة بالماء الزلال!
كأنني بالغد وهو كامنٌ في مكمنه، رابضٌ في مجثمه متلفعٌ بفضل إزاره، ينظر إلى آمالنا وأمانينا نظرات الهزء والسخرية، ويبتسم ابتسامات الاستخفاف والازدراء، يقول

في نفسه: لو علم هذا الجامع أنه يجمع للوارث، وهذا الباني أنه يبني للخراب، وهذا الوالد أنه يلد للموت، ما جمع الجامع، ولا بنى الباني، ولا ولد الوالد! ذلل الإنسان كلَّ عقبة في هذا العالم، فاتخذ نفقاً في الأرض، وصعد بسلم إلى السماء، وعقد ما بين المشرق والمغرب بأسباب من حديد وخيوط من نحاس، وانتقل بعقله إلى العالم العلوي، فعاش في كواكبه، وعرف أغوارها وأنجادها، وسهولها وبطاحها، وعامرها وغامرها، ورطبها ويابسها، ووضع المقاييس لمعرفة أبعاد النجوم ومسافات الأشعة، والموازن لوزن كرة الأرض إجمالاً وتفصيلاً، وغاص في البحار فعرف أعماقها، وفحص تربتها، وأزعج سكانها، ونبش دفائنهم، وسلبها كنوزها، وغلبها على لآلئها وجواهرها، ونفذ من بين الأحجار والآكام إلى القرون الخالية، فرأى أصحابها وعرف كيف يعيشون، وأين يسكنون، وماذا يأكلون ويشربون، وتسرب من منافذ الحواس الظاهرة إلى الحواس الباطنة، فعرف النفوس وطبائعها، والعقول ومذاهبها، والمدارك ومراكزها، حتى كاد يسمع حديث النفس ودبيب المنى، واخترق بذكائه كل حجاب، وفتح كل باب، ولكنه سقط أمام باب الغد عاجزاً مقهوراً لا يجرؤ على فتحه، بل لا يجسر على قرعه؛ لأنه باب الله، والله لا يطلع على غيبه أحداً.

أيها الشبح المثلّم بلثام الغيب، هل لك أن ترفع عن وجهك هذا اللثام قليلاً لنرى صفحة واحدة من صفحات وجهك المقنّع، أو لا، فاقترّب منّا قليلاً علّنا نستطيع أن نستشف صورتك من وراء هذا اللثام المسبل دوننا، فقد طارت قلوبنا شوقاً إليك، وذابت أكبادنا وجداً عليك؟

أيها الغد! إن لنا آمالاً كباراً وصغاراً، وأمانيّ حسناً وغير حسانٍ، فحدثنا عن آمالنا، أين مكانها منك؟ وخبرنا عن أمانينا ماذا صنعت بها؟ أذللّتها واحتقرتها، أم كنت لها من المكرمين؟

لا، لا! صن سرك في صدرك، وأبق لثامك على وجهك، ولا تحدثنا حديثاً واحداً عن آمالنا وأمانينا حتى لا تفجعنا فيها فتفجعنا في أرواحنا ونفوسنا، فإنما نحن أحياء بالآمال وإن كانت باطلة، وسعداء بالأمانى وإن كانت كاذبة:

وليست حياة المرء إلا أمانيا إذا هي ضاعت فالحياة على الأثر

Al-Ghad / Tomorrow

I know that last night I was thinking about what I should write today. And I know that at this moment I am holding my pen between my fingers, and that in front of me is a white sheet of paper which is gradually becoming black as I move the pen over it. But I do not know whether I shall be able to complete this essay of mine, or whether some obstacle of time will obstruct its course. For I know nothing of the tomorrow's matters, and the future is in God's hands.

I know that I put on my clothes this morning, and that I am still wearing them at this moment. Yet I do not know whether I shall take them off (later) with my own hands, or whether they will be taken off by the hand of him, who washes the bodies of the dead.

The tomorrow is a confused spectre which looms into view from afar. It may be a merciful angel, or it may be a foul fiend. Indeed, it may be a black cloud, which, when a cool breeze blows on it, breaks up, scattering its particles, so that it becomes like a non-existence which had never known existence.

The tomorrow is a vast rolling sea, with swelling billows amid roaring waves. It does not tell you whether it hides in its depths, pearl and jewel, or death violent and cruel.

The tomorrow is hidden from man's eyes, its form too abstruse to comprehend. So much so, that were a man to raise his foot to step outside his place, he would not know whether he was stepping on to the threshold of that palace (room) or on the margin of the tomb.

Man has surmounted every difficulty in this world. He has burrowed under the ground, and climbed a ladder to the skies. He has linked East and West with strings of steel and threads of brass. Then his mind has moved to the upper world. There, he has lived among its stars, and learned their depths and heights, their plains and ales, their fertile and their waste, their damp and their dry. He has invented instruments for measuring the distance of stars, the lengths of their rays. He has devised scales for weighing the globe of the earth as a whole and in part. He has dived into the seas and plumbed their depths. He has plundered their pearls and gems. He has penetrated through rocks and mounds to past generations, seeing the people and their modes of life, their habitation, food and drink. Then he has gained access to the inner senses by way of the external ones. He has learned about the soul and its nature,

the mind and its methods, and the senses and their situations. Indeed, he can almost hear the discourse of the soul, the creeping course of fate. With his intelligence he has torn down every veil and opened every door... Except that he has recoiled before the door of the tomorrow, powerless, repulsed, not daring to open it, or even to knock at it. For it is God's door, and 'God does not inform anyone of his hidden things'....

Oh Tomorrow! We have our hopes, great and small, and our desires, good and bad. So tell us about our hopes, and how they stand with you; and inform us of our desires, and what you have done with them. Have you set them at naught and despised them, or have you been kind to them?

No... No ! Keep your secret, and keep your veil over your face. Do not tell us a single thing about our hopes and desires, lest you terrify our spirits and souls. For we live by hopes, though they be vain, and are happy through our desires, though they be deceivers.

The life of man is made of hopes alone;
When they are lost, then life itself is gone.

நாளை

அரபியில் : முஸ்தபா லுத்பி அல்-மன்பலாதீ, எகிப்து

நேற்றைய இரவில் நாளை நான் என்ன எழுத வேண்டும் என்று நினைத்துப் பார்த்தேன். அத்தருணத்தில் என் விரல்களுக்கிடையே எனது பேனாவைப் பிடித்துள்ளேன். எனக்கு முன்னிருந்த வெள்ளைக் காகிதங்கள், சிறிது சிறிதாகக் கருப்பாக மாறிக் கொண்டிருந்ததைப் புரிந்துகொண்டேன். காரணம் என்னவென்றால் அவற்றின் மீது எனது பேனாவை அசைத்தே. நான் காலையில் உடுத்தியிருந்த துணிகளையே இப்பொழுதும் அணிந்துள்ளேன். நாளை அத்துணி மணிகளை எனது கையே கழற்றிடுமா, அல்லது இறந்தவர்களின் பிரேதத்தைக் குளிப்பாட்டுபவரின் கைகளால் அத்துணிமணிகள் கழற்றப்படுமா என்பது எனக்குப் புரியவில்லை.

நாளை எதிர்காலம் என்பது குழம்பிய ஒரு மாயத்தோற்றம். தூரத்தில் தெரிவதை மங்கலாக்கு கிறது. தெளிவின்மையை உண்டு பண்ணுகிறது. அது என்ன ஒரு கருணைமிகு தேவதூதனா? அல்லது வழக்கத்திற்கு எதிரான துஷ்ட தேவதையா? ஆனால், திண்ணமாக அது ஒரு மேகம். காற்றின் திசையில் உள்ள மேகம். ஒரு குளிர்த் காற்று அதன் மீது வீசினால், அம்மேகம் உடைந்து, அதன் துகள்கள் சிதறடிக்கப் பட்டு இல்லாத ஒன்றாய் மாறி, ஒன்றுமே அற்ற ஒரு பொருள் போல், ஏதோ அது போல் ஒன்றுமே இதற்குமுன்னர் நிலவிய சுவடு கூட இல்லாமல் இருப்பது போல் தோன்றும்.

நாளை என்பது ஒரு பரந்த, சுருளும் கடல், விழுங்கும் பேரலைகளும் கர்ஜிக்கும் அலைகளும்....! அது தனது ஆழத்தில் எதை ஒளித்து வைத்துள்ளது என்பதை உங்களுக்கு உரைக்காது. அங்கு முத்துக்களும் ஆபரணங்களும்

உள்ளனவா அல்லது கொடூரமான சாவும்,
இரக்கமின்மையுமா?

"நாளை," மனிதனின் பார்வையிலிருந்து மறைந்துள்ளது.
அதன் வடிவமோ இன்னும் புரிந்து கொள்ள முடியாததாய்..!
மிகவும் சரியாகச் சொல்லப்போனால், எப்போது ஒரு
மனிதன் தனது மாளிகையில் தனது பாதத்தை எடுத்து
வைத்து வெளியே நடக்கக் கிளம்பினால் அவனின்
அப்பாதச் சுவடு, 'தனது அறையின் ஆரம்பத்தில் இருந்து
நடக்கத் தொடங்குகிறானா?' அல்லது 'தனது புதைகுழியின்
விளிம்பை நோக்கியா?' என்பது அவனுக்குத் தெரியாது...

இவ்வுலகின் ஒவ்வொரு கஷ்டத்தையும் மனிதன்
வெல்கிறான். பூமிக்குக் கீழே புதைக்கப்பட்டு
துளைபோடும் அவன், வானங் களுக்குச் செல்லும் ஏணியில்
மேலே ஏறுகிறான். பித்தளை நூல்களாலும், இரும்புக்
கம்பிகளாலும், அவன் மேற்கையும் கிழக்கையும்

இணைக்கிறான். அப்போது அவன் அறிவு மேலுலகிற்கு
மாறுகிறது. அங்கு அவன் நட்சத்திரங்களோடு வாழ்கிறான்.
அவற்றின் ஆழத்தையும், உயரத்தையும் கற்கிறான்.
அவற்றின் எளிமையையும் பரந்த வெளியையும் அவற்றின்
செழிப்பையும் தேய்மானங்களையும் அவற்றின்
ஈரங்களையும், வறட்சியையும் கருவிகளைக் கண்டுபிடித்து
அதன்மூலம் நட்சத்திரங்களின் தூரத்தை அளக்கிறான். அதன்
கதிர்களின் நீளத்தையும் கூட! உலகை முழுவதும் எடை
போடுவதற்குரிய, எடை போடும் இயந்திரங்களையும்
கட்டுமாணிக்கிறான். அதுமூலம் இவ்வுலகின் பாரத்தை
முழுவதுமாகவோ அல்லது பகுதியாகவோ அறிந்து
கொள்ள... கடலினூடே சென்று அதன் ஆழத்தைப் பற்றியும்
அங்கே உள்ள பொருட்களையும் ஆராய்ந்து படிக்கிறான்.
அதன் முத்துக்களையும் இரத்தினங்களையும்
சூறையாடுகிறான்.

குகைகளை, மண்மேடுகளைக் குடைந்து முன்னிருந்த தலை முறையினர் பற்றியும், அவர்களினூடே ஊடுருவி அம்மக்கள் பற்றியும் அவர்களின் வாழ்க்கைமுறைகள், வாழ்வாதாரம், சாப்பாடு, பானங்கள் பற்றியும் கூறுகிறான். வெளியுலகு மூலம் தனது உள்நுணர்வுகளை அறிகிறான். அவன் மனம் மற்றும் அதனியற்கைக் குணங்கள், அறிவு மற்றும் அதன் சூழ்நிலைகள் பற்றி அறிகிறான். திண்ணமாக அவன் தனது ஆழ்மனதின் பேச்சை செவியுறுகிறான். நகர்ந்து செல்லும் விதியையும் கூடத் தனது அறிவு பலத்தால் எந்த ஒரு திரையையும் கிழித்து விடுகிறான். எக்கதவையும் திறந்து விடுவான். "நாளைய கதவை" அவன் திரும்பத் திரும்பத் தாக்கினாலும் அதைத் தவிர்த்து மற்றவை யெல்லாம் திறந்து விடு கின்றன. "நாளை" என்னும் கதவின் முன் அவன் சக்தி யற்றவனாய்த் தள்ளி நிற்பவ 'னாய் திறப்பதற்கு பயந்த வனாய் இன்னும் கூறப்போனால் தட்டுவதற்கு பயந்தவனாய்... ஏனென்றால், அது இறைவனின் கதவு.

"இறைவன் அவனது மறைவான அந்தரங்க விஷயங்களை எவருக்கும் தெரிவிப்ப தில்லை."

ஓநாளையே! நமக்கு எதிர்பார்ப்புகள், நம்பிக்கைகள், அவை சிறந்ததோ அல்லது சிறியதோ- நமது விருப்பங்கள் அவை நன்மை பயப்பனவோ அல்லது தீமை பயப்பனவோ.. ஆகவே நமது எதிர்பார்ப்புகளைக் கூறு. அவர்கள் எவ்வாறு உன்னோடு நிற்பார்கள்? அவர்களுக்காக நீ என்ன செய்தாய்? அவர்களுக்கு ஒன்றும் நீ செய்யவில்லை. நீ அவர்களை இகழ்ந்தாய். இல்லை, நீ அவர்கள் மீது கருணை காட்டினாயா...? இல்லை. இல்லவே இல்லை. உன் இரகசியத்தை உன்னோடு வைத்துக் கொள். உனது முக்காட்டை உனது முகத்தின் மீது போர்த்திக் கொள். எங்கள் நம்பிக்கைகள், ஆவல்கள், விருப்பங்கள் பற்றி ஒன்றும் எங்களிடம் நீ உரைக்காதே...! ஆனால் இதற்

கெல்லாம் எதிராக நீயோ எங்களது ஆன்மாக்களையும்
இதயங் களையும் பயமுறுத்தினாய்.

நாங்கள் நம்பிக்கைகளுக்காகவே வாழ்கிறோம். அவை
வீணானவையாக இருந்தபோதிலும் எங்கள் விருப்பங்களின்
மூலம் நாங்கள் மகிழ்ச்சியடைகிறோம். அவை எங்களை
ஏமாற்றியபோதும் கூட....!

மனிதனின் வாழ்க்கை என்பது நம்பிக்கைகளால் மட்டுமே ஆனது.
அந்நம்பிக்கைகள் தொலைந்தால், அவனுக்கு வாழ்வே கிடையாது.

முஸ்தபா லுத்பி அல்-மன்பலுதீ (1876-1924):

ஒரு சிறந்த எழுத்தாளரான, கட்டுரையாளரான, நாவலாசிரியரான, சிறுகதை விற்பன்னரான முஸ்தபா லுத்பி அல்-மன்பலுதீ எகிப்தின் அஸ்யுத் மாகாணத்தில் மன்பலுதீயில் பிறந்தார். அஜ்ஹர் கல்விக் கூடத்தில் பத்தாண்டுகள் படித்துத் தேறினார். முஹம்மது அப்துஹுவின் தாக்கமும், அவரின் சீர்திருத்த எண்ணங்களும், மன்பலுதீயின் எழுத்தில் எதிரொலித்தன. அதிலும் குறிப்பாக 'பார்வைகள்' என்ற கட்டுரைத் தொகுப்பிலே பிரதி பலித்தது. அஜ்ஹர் கல்வியால், நவீன காலத்திற்கு முற்பட்ட கவிதை மற்றும் உரைநடை இலக்கியத்தின் பெரும்பான்மையான படைப்புகளைப் படித்தறியும் வாய்ப்பு கிட்டவே, தான் கற்றுணர்ந்த அவ்வளமையான சொற்களை, சொற்றொடர்களைத் தனது எழுத்தில் உபயோகித்தார். தனது பதின்மூன்றாவது வயதில் எழுதத் தொடங்கிய அவருக்கு 1907-ல் வாழ்வில் ஒரு

திருப்புமுனையாக, வாராந்திர கட்டுரைகளை அல்-முஅய்யித் பத்திரிகைகளில் எழுதும் வாய்ப்பு கிட்டியது. இக்கட்டுரைகளே பின்னர் தொகுக்கப்பட்டு 'பார்வைகள்' என நூல் வடிவில் வெளியிடப்பட்டன.

மன்பலூதியின் வாழ்க்கை சுகமானதாக அமையவில்லை. அவரின் பல குழந்தைகள், இளம் வயதிலேயே மரணம் எய்தியதால், அவருக்கு வாழ்க்கை மீது ஒரு நம்பிக்கையின்மை வெளிப்பட்டது. அவரைச் சுற்றி நிலவிய சூழல்கள் அவரின் வருத்தத்தை அதிகப்படுத்தின. முஹம்மது அப்துஹு போலவே அகச் சீர்திருத்தங்களும், நல்லொழுக்கமுமே ஒரு தனி மனிதனின் முன்னேற்றத்திற்குத் துணை புரியும். அப்போதுதான் அரபுலகம் ஏற்றம் காணும் என்று நம்பினார்.

"பார்வைகள்" தொகுப்பில் பல கட்டுரைகள் கதை வடிவில் இருந்தாலும், அவற்றில் பல மேற்கத்திய மூலத்தின் தழுவல்களாகும். "ஒழுக்க உயர்வே' இந்நூலின் இலக்கு. இத்தொகுப்பு அவரை அரபுலக எழுத்தாளர்களின் ஓட்டத்தில் முன்னிலைப் படுத்தியது. மேலும் அரபுலக கட்டுரையாளர்களில் இவரை சிறந்தவராக முன்னிறுத்தியது. அதன் கருத்துக்கள் சமுதாய மற்றும் ஒழுக்க நெறிகள் சார்ந்த விஷயங்களாக அமைந்தன. மன்பலூதீ ஒரு சிறந்த பத்திரிகையாளர். இலக்கியப் பாணியில் அவர் பழைமை மற்றும் புதுமைக்கு இடையே நிற்கிறார். இயல்பான, இயற்கையான பாணியின் மீது அவருக்கு இருந்த நாட்டம் அவரை செயற்கைத் தனத்தை தவிர்க்க வைத்தது. ஏனென்றால், அவர் சாதாரண மனிதனைச் சென்றடைய எழுதியதால், எளிய தெளிவான மொழியையே கையாண்டார். குடிப் பழக்கத்தின் தீமைகள், வறுமை, மகிழ்ச்சியில்லாத் திருமணங்கள், அவற்றால் விளையும் கொடுமைகள் ஆகியவையே அவரின் களமாக விளங்கின.

ஆக, சமூகத் தீமைகளே அதிகமாக அவரின் எழுத்தை
ஆக்கிரமித்திருந்தன. மேற்கின் தாக்கத்தால் பாதிப்படைந்த
இலட்சியவாதி அவர்.